

Medlem sagde, at han glædede sig over, at andre havde anerkendt, at der var og vilde være Ro og Orden, uanset om denne Styrke var til Stede dernede eller ikke, og han fremhævede endda ret stærkt dette. Det ærede Medlem Hr. Refshauge havde kun een Begrundelse, og det var ikke Roen i den sønderjydske Befolkning, men Frygten for Grænseuroligheder fra tysk Side. Med Hensyn til disse Grænseuroligheder skulde jeg dog være tilbøjelig til at mene, at hvis der virkelig skulde finde Grænseuroligheder Sted i større Omfang, er det ganske ligegyldigt, enten vi har disse 600 særlig indkaldte Soldater dernede, eller vi har et Par Garnisoner og en Befalingsmandsskole, saaledes som Aftalen var i 1920, hvad vi for vort Vedkommende vilde være villige til at medvirke til ogsaa nu.

Det ærede Medlem Hr. Parkov sagde, at man kunde ikke gøre det samme nu som i Fremtiden, hvor man kunde tænke sig, at ældre Mandskab kunde følge med derned ved saadanne Garnisonsforlæggelser. Jeg kan ikke se, hvorfor det ikke kan tænkes nu. For Befalingsmandsskolernes Vedkommende er det jo særlig uddannet Mandskab, der er Tale om, saa den Vanskelighed foreligger slet ikke. Med Hensyn til de 400 Arbejdssoldater, man vil anvende Penge paa og trække ind til Militærtjenesten, medens de ellers vilde være fri, forstaar jeg nok den sædvanlige Begrundelse. Jeg ved nok, at hver Gang man indkalder et mindre Antal Soldater, paastaar man, at der skal flere Arbejdssoldater til at varte dem op. Det gaar igen her, og jeg kender de Regler, ud fra hvilke man kommer til dette for den almindelige Bevidshed noget ejendommelige Resultat. Men jeg tror, at hvis man fra Militærets Side vilde bære sig rimeligt ad, vilde der ikke være nogen Vanskelighed ved at komme ud over dette Spørgsmaal. Man kunde meget vel indrette sin Uddannelse med lidt Afgivelser fra de sædvanlige Regler, saa man ikke behøvede denne større Styrke til at varte dette mindre Mandskab op.

Maa jeg med Hensyn til det omtalte Fodtøj, som Ministeren udtalte, at han har saa meget Besvær med at komme af med, og for hvilket han ikke kan faa mere end 21 Ø. for Parret, sige, at Spørgsmaalet om at afhænde dette kom frem for meget længe siden, paa et Tidspunkt, da der kunde faas meget mere for et Par brugte Støvler end 21 Ø. Spørgsmaalet blev rejst fra vor Side i Militærkommissionen, men Sagen blev trukket i Langdrag som Følge af Modstand fra de ærede Partiers Side, som den højt-ærede Minister tilhører, og efter Minister-

skiftet har vi i den mellemliggende Tid ikke hørt noget dertil, før vi nu hører om, hvor besværligt det er at komme af med dette Fodtøj.

Saa sagde det ærede Medlem Hr. Parkov, at jeg skulde ikke gøre mig Forhaabninger om, at vi skulde komme til en Overenskomst om at udstrække Bestemmelsen om Fritagelse for Indkaldelse til andre Vaaben. Man bliver næsten altid skuffet, naar man haaber noget godt fra det konservative Folkeparti, og det var jeg for saa vidt forberedt paa; men jeg antager ikke, at den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti er bemyndiget til ogsaa at tale paa Venstres Vegne i denne Henseende, og vi kunde jo da have Lov til i Udvalget at undersøge, om Venstre ikke skulde være mere i Stand til at opfylde gode Forhaabninger end det konservative Folkeparti.

Refshauge: Jeg har nok vidst, at det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen havde en god Hukommelse, og jeg har yderligere faaet det stadfæstet i Dag, idet det ærede Medlem fremdrog det, som han ogsaa fremdrog i Fjor, at jeg i Finansudvalget har udtalt, at Roen og Ordenen var saa god i Sønderjylland, at man kunde undvære noget af den Politistyrke, vi havde dernede. Jeg har aldrig fragaaet, at jeg har udtalt dette i Finansudvalget. Men naar det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen har en saa god Hukommelse, vil han ogsaa huske, at jeg til ham har sagt, at skulde der spares — og det var jeg enig med ham i, at det maatte vi —, vilde jeg hellere, at man tog noget af Politiet bort og lod os beholde Soldaterne. Naar det ærede Medlem begrunder sin Anskuelse med Hensyn til dette Forhold med, at der er Ro og Orden i Landet, og at man ikke behøver Militærstyrke af Hensyn til Opretholdelse af Ro og Orden, vil jeg sige, at jeg har heller ikke hævdet, at det var derfor, jeg ønskede Militæret bibeholdt. Jeg har altid ment, at Militærets og Politiets Opgaver var forskellige, idet Politiets Opgave var den at opretholde Ro og Orden i Landet, men derimod var Militærets Opgave enganske særlig, nemlig den at beskytte Landets Grænser, og det er deri, jeg har begrundet min Opfattelse. Naar det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen udtalte, at man overalt i Landet, ogsaa i København, var udsat for Eventualiteter, maa jeg dog sige, at Tønder ligger betydeligt nærmere ved den Grænse, som jeg har talt om, end København, og at de to Ting aldeles ikke kan sammenlignes.